

רע"פ 54/20 - שחר נקש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 54/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: שחר נקש

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתיק עפ"ת 46485-04-19 מיום 4.12.2019 שניתן על ידי כב' השופט העמית אברהם יעקב ובקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין

בשם המבקש: עו"ד אדי נוז

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט העמית א' יעקב) מיום 4.12.2019 בעפ"ת 46485-04-19, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת מ' כהן) בפל"א 2083-08-17, מיום 11.4.2018 ומיום 14.3.2019, בהתאמה.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע לאחר ניהול הליך הוכחות בביצוע עבירה של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], ועבירה של נהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 6.8.2017, נהג המבקש את רכבו כשהוא פסול מנהיגה לפי החלטת בית משפט, וללא ביטוח בתוקף. רישיונו של המבקש נפסל ביום 27.6.2016 בתיק 9423-06-16 (להלן: התיק הראשון) לתקופה של עשרה חודשים, וביום 30.10.2016 בתיק 3194-09-16 (להלן: התיק השני) לתקופה של שבעה חודשים. ביום 30.3.2017 נדון ערעורו של המבקש במסגרת עפ"ת 41788-11-16 על פסק הדין בתיק השני (להלן: הערעור בתיק השני), בו נקבע כי המבקש ירצה שלושה חודשי פסילה בחופף לתיק הראשון וארבעה חודשים במצטבר, וסך הכול 14 חודשי פסילה. רישיונו של המבקש הופקד במזכירות בית המשפט ביום 11.9.2016.

3. ביום 5.11.2019 הודה המבקש בבית משפט השלום לתעבורה כי נהג את רכבו ביום 6.8.2017, אך טען כי לא היה מודע לכך שהוא נוהג בזמן פסילה, כיוון שרישיונו הושב לו ממשרד הרישוי ביום 12.7.2017. בהכרעת דינו, קבע בית משפט השלום כי פסק הדין שניתן בערעור בתיק השני ברור לחלוטין, וכי המבקש שהיה מיוצג בכל ההליכים המשפטיים שהתנהלו נגדו, היה עליו להבין כי הוא נדרש לרצות 14 חודשי פסילה מיום הפקדת הרישוי. מעבר לכך, קבע בית המשפט כי אף לפי גרסת המבקש לפיה סבר שרישיונו נפסל למשך 11 חודשים בלבד, הוא נהג את רכבו בזמן פסילה, שכן לפי החישוב שערך המבקש הוא היה פסול מלנהוג עד ליום 11.8.2017. עוד עמד בית המשפט על כך שהמבקש נמנע מלברר את המצב המשפטי לאשורו מול בית המשפט, שהוא הגורם המוסמך לכך. נוכח האמור, הרשיע בית המשפט את המבקש במיוחס לו בכתב האישום.

4. בגזר דינו, עמד בית משפט השלום על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של נהיגה בזמן פסילה ועל הערכים המוגנים שנפגעו, וקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד עשרים חודשי מאסר בפועל, ופסילת רישיון נהיגה לתקופה שנעה בין שנתיים ועד לעשר שנים. אשר לקביעת העונש בתוך המתחם, עמד בית המשפט על עברו הפלילי של המבקש, הכולל חמש הרשעות קודמות בעבירות של אלימות ורכוש, ועל עברו התעבורתי הכבד הכולל ארבעים הרשעות קודמות, כשהאחרונות שבהן הנהיגה תחת השפעת משקאות משכרים ונהיגה בזמן פסילה (הרשעותיו בתיק הראשון והשני כאמור לעיל), וכי העונשים שנגזרו על המבקש לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע את אותה העבירה. עם זאת, התחשב בית המשפט לקולא בנסיבותיו הייחודיות של המבקש, ובכללן מצבו הבריאותי, אך לא מצא כי יש בהן כדי לחרוג ממתחם הענישה. בהתחשב באמור, גזר בית המשפט על המבקש 18 חודשי מאסר בפועל; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 30 חודשים (במצטבר לכל פסילה אחרת); 3 חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי; 10 חודשי מאסר על תנאי; הפעלת מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים מהתיק השני שירוצו בחופף; והפעלת התחייבות מהתיק השני על סך 10,000 ש"ח.

5. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי על הכרעת הדין וגזר הדין נדחה. אשר להכרעת הדין, עמד בית המשפט המחוזי על העובדה שאף לפי המצב המשפטי, כפי שהבין אותו המבקש, הוא נהג בזמן פסילה, ומשכך אין מקום להתערב בהכרעת הדין. אשר לגזר הדין, ציין בית המשפט המחוזי כי המבקש נהג את רכבו בזמן פסילה בשלוש הזדמנויות שונות, והוא עשה-כן, כאשר עונש מאסר מותנה תלוי ועומד נגדו. לאחר שעמד על שיקולי הענישה הרלוונטיים בעניינו של המבקש, קבע בית המשפט המחוזי כי הוא אינו מוצא מקום להתערב בעונש שנגזר עליו.

המבקש ממאן להשלים עם פסק הדין ומכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה

6. הבקשה שלפניי היא העתק מהודעת הערעור שהוגשה לבית המשפט המחוזי המכוונת כלפי הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה. מעבר לכך, מעלה המבקש טענות נוספות הנוגעות לקביעותיו של בית המשפט השלום באשר למשקל הראיות ולנטלי ההוכחה שעמדו בבסיס הרשעתו. אשר לגזר הדין, טוען המבקש כי בית משפט השלום לא העניק משקל ראוי לנסיבות ביצוע העבירה ולנסיבותיו האישיות.

דין והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים או במקרים שבהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982); רע"פ 3667/14 קראדי נ' מדינת ישראל (1.6.2014)). סבורני כי אמות מידה אלו אינן מתקיימות בבקשה שלפניי, והמבקש אף אינו מנסה לטעון זאת. אף לא שוכנעתי כי נגרם למבקש עיוות דין או אי-צדק מהותי המצדיק את התערבותו של בית משפט זה ב"גלגול שלישי".

8. טענתו של המבקש בדבר העדר מודעותו לכך שנהג בזמן פסילה משיגה, הלכה למעשה, על קביעותיו העובדתיות של בית המשפט השלום לתעבורה. כידוע, אין זו מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות, לא כל שכן עת עסקין ברשות ערעור בפני ערכאה שלישית (ראו, למשל, רע"פ 6318/17 עוואד נ' ועדה מקומית לתכנון ובניה - שפלת הגליל (27.8.2017)). בענייננו, בית משפט השלום לתעבורה קבע כי המבקש הבין את פסק הדין שניתן בערעור השני ככזה שתקופת הפסילה בעניינו תחול עד ליום 11.8.2017, וחרף זאת, נהג את רכבו עוד ביום 6.8.2017. בנסיבות אלה, אין בעצם קבלת רישיון הנהיגה ממשרד הרישוי כדי לאיין את עונשי הפסילה שנגזרו על המבקש (ראו והשוו: בש"פ 3055/09 יהודה נ' מדינת ישראל (6.5.2009)).

9. אשר לטענותיו של המבקש נגד חומרת העונש שנגזר עליו, כלל ידוע הוא, כי רשות ערעור במקרים מסוג זה תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות (ראו, למשל, רע"פ 4491/14 סורן נ' מדינת ישראל (29.6.2014); רע"פ 9137/16 שריג נ' מדינת ישראל (26.3.2018)). לא מצאתי כי העונש שנגזר על המבקש סוטה ממדיניות הענישה המקובלת והראויה במקרים דומים, ולבטח שאינו סוטה במידה ניכרת (ראו והשוו: רע"פ 7982/13 שגן נ' מדינת ישראל (6.1.2014); רע"פ 2885/17 מלול נ' מדינת ישראל (13.6.2017)).

10. סוף דבר, הבקשה לרשות ערעור נדחית, וממילא נדחית יחד עמה הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, ט' בטבת התש"פ (6.1.2020).

ש ו פ ט
